

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hlušíka, Ph.D. ve věci

žalobce: **Metal Gem s. r. o.**
sídlem Bořivojova 878/35, 130 00 Praha 3 - Žižkov
zastoupen advokátem JUDr. Alfrédem Šrámkem
sídlem Českobratrská 1403/2, 702 00 Ostrava – Moravská Ostrava

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 2. 2024, č. j. 3940/24/5300-22442-713137, ve věci daně z přidané hodnoty

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

Shodu s prvopisem potvrzuje

1. Žalobce se podanou žalobou ze dne 12. 4. 2024 domáhal zrušení shora vymezeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutím Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj ze dne 9. 8. 2022, a to dodatečným platebním výměřům, jimiž byla žalobci za zdaňovací období 1. čtvrtletí 2018, 2. čtvrtletí 2018, 4. čtvrtletí 2018 a 1. čtvrtletí 2019 doměřena daň z přidané hodnoty.
2. Žalobce namítl nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Podle žalobce bylo v dané věci rozhodnou skutečností prokázat faktickou existenci reklamního plnění. Žalovaný však v rozporu s uvedeným vyhledával a prováděl dokazování formálněprávního charakteru, která však nemají relevanci pro materiální posouzení věci a důkazy, které prokazovaly existenci plnění, relativizoval nebo pominul. Namítl, že žalovaný hodnotil v neprospěch žalobce výpověď svědka Č., když jeho výpověď nemá rozhodnou vypovídající hodnotu ve vztahu k existenci zdanitelného plnění. Žalobce zdůraznil, že k prokázání existence zdanitelného plnění předložil rámcovou smlouvu uzavřenou se společností TOPADVERTISING, daňové doklady vystavené uvedenou společností, doklady o úhradě těchto daňových dokladů, videozáznamy LED obrazovky s reklamním spotem žalobce a fakturu č. 10008 vystavenou T. K. za výrobu reklamních spotů pro společnost TOPADVERTISING. Tím je podle žalobce dostatečně prokázána auditní stopa a je prokázáno, že na předmětné LED obrazovce byla promítána reklama žalobce.
3. Žalovaný podle žalobce uvedl, že reklamní spot není způsobilý prokázat, že se deklarované plnění uskutečnilo. Taktéž v části „SCARTING“ žalobce prokázal existenci deklarovaného plnění.
4. Existenci plnění prokazuje taktéž výpověď svědka M. H., který byl v předmětném zdaňovacím období jednatelem společnosti TOPADVERTISING. Tuto výpověď žalovaný neuznal s ohledem na skutečnost, že svědek je osobou propojenou s žalobcem – je švagrem jednatele žalobce, je jednatelem společnosti, která žalobci vedla účetnictví a jeho výpověď je v rozporu s jinými důkazy. Žalobce má za to, že samotný příbuzenský vztah či angažmá ve společnosti, která vede žalobci účetnictví, nemůže samo o sobě představovat dostatečný důvod pro nevěrohodnost svědecké výpovědi. Vyhodnocení důkazů žalovaným proběhlo tendenčně v neprospěch žalobce. Závěrem žalobce navrhl provést v řízení před soudem výslech svědka T. G..
5. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné a odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí. Na úvod žalovaný poznamenal, že argumentace žalobce vychází z nesprávné premisy, že v daném případě bylo stěžejní prokázat existenci uskutečněného plnění. Toto však správce daně ani žalovaný nezpochybnovali (viz body 36 a 49 napadeného rozhodnutí). V dané věci totiž došlo ke zpochybnění jiných hmotněprávních podmínek podle § 72 ZDPH, a to v rozsahu plnění a prokázání osoby dodavatele v postavení plátce DPH. Už jen proto nelze mít argumentaci žalobce za důvodnou. Žalovaný v tomto odkázal na relevantní judikaturu NSS ohledně prokázání rozsahu jako hmotněprávní podmínky nároku na odpočet DPH. Zdůraznil, že jestliže je rozsah zdanitelného plnění uveden na daňovém dokladu natolik obecným způsobem, že není seznatelné, v jakém rozsahu bylo plnění poskytnuto, má plátce daně povinnost prokázat, v jakém rozsahu bylo plnění uskutečněno. Dále žalovaný argumentoval shodně s napadeným rozhodnutím, vyzdvihl argumentaci ve vztahu k posouzení jednotlivých důkazů, zejména svědeckých výpovědí, a to při porovnání zejména obsahu výpovědi svědka H. a ostatních slyšených svědků. Pokud se týče navrhovaného výslechu svědka G., připomněl, že těžiště dokazování leží v řízení daňovém,

nikoliv soudní, nadto návrh na provedení důkazu tímto svědkem je velmi obecný bez uvedení toho, co by mělo být výsledkem tohoto svědka prokázáno.

Posouzení věci krajským soudem

6. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Ve věci rozhodl soud bez jednání v souladu s § 51 s. ř. s.
7. Předně krajský soud připomíná, že podrobil napadené rozhodnutí přezkumu pouze optikou žalobních bodů; je přitom třeba vycházet ze závěrů rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, podle kterých *„Míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod - byť i vyhovující - obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.“*
8. Při přezkumu soud vycházel z obsahu správních spisů s tím, že vůči jejich obsahu nebyly vzneseny ze strany žalobce námitky.
9. Krajský soud předesílá, že nepřistoupil k nařízení ústního jednání za účelem provedení výslechu svědka G., neboť má především za to, že žalobce nespécifikoval žádným relevantním způsobem, které skutečnosti by měly být výsledkem tohoto svědka prokázány. Pokud chtěl žalobce prokázat *existenci* zdanitelného plnění, pak tato otázka nebyla stěžejní pro posouzení dané věci (viz níže). Nadto, ve shodě s žalovaným krajský soud poukazuje na to, že Nejvyšší správní soud konstatoval například již ve svém rozsudku ze dne 16. 4. 2015 č. j. 5 Afs 89/2013 – 29, že *„těžiště dokazování má probíhat před správními orgány, přičemž není úlohou správních soudů provádět složitá dokazování a nabrazovat takto, co měl již před nimi učinit správní orgán ... Správnímu soudu přísluší v rámci soudního přezkoumání správního rozhodnutí posoudit, zda správní orgán provedl dokazování v potřebném rozsahu, tedy zda si opatřil dostatečné podklady pro rozhodnutí tak, aby mohl řádně usuzovat na skutkové i právní otázky, které pro své rozhodnutí potřebuje zodpovědět. Soudní řízení správní není pokračováním správního řízení. Úloha správního soudu je tak primárně přezkumná, v zásadě se nejedná o soud nalézací, byť je správní soud samozřejmě oprávněn v přiměřeném rozsahu doplnit dokazování provedené správním orgánem (§ 77 odst. 2 s. ř. s.)“*. Soud tedy uzavírá, že neshledal důvody pro jakékoli doplnění dokazování v soudním řízení správním.
10. Pokud se týče vypořádání jednotlivých žalobních námitek, je potřeba podle krajského soudu vyjít z toho, na základě jakých důvodů rozhodl žalovaný nyní přezkoumávaným rozhodnutím.
11. Jak se podává již z bodu 17 napadeného rozhodnutí, byl žalobci na základě výsledků daňové kontroly odepřen jím uplatněný odpočet DPH v celkové výši 263 214 Kč z žalobcem tvrzeného přijetí reklamních služeb, a to reklamy na LED obrazovce v Ostravě – Porubě a služby v rámci projektu SCARTING, obojí od tvrzeného dodavatele TOP ADVERTISING, když žalobce neprokázal přijetí tvrzených zdanitelných plnění ve tvrzeném rozsahu od tvrzeného dodavatele, a ani neprokázal, že by je přijal od jiného plátce DPH a dále, neprokázal použití tvrzených přijatých zdanitelných plnění v rámci své

ekonomické činnosti k uskutečnění plnění na výstupu; žalovaný dospěl k tomu, že průběh a faktické uskutečnění plnění se nepodařilo ověřit u tvrzeného dodavatele.

12. Již z uvedeného je zřejmé, že žalobcovy námitky směřující do oblasti (ne)prokázání samotné existence zdanitelného plnění se míjejí s důvody napadeného rozhodnutí, neboť je zřejmé, že žalovaný již v úvodu přezkoumávaného rozhodnutí vyznamenal, že nesporně samotnou existenci tvrzeného plnění, ale **přijetí zdanitelných plnění ve tvrzeném rozsahu od tvrzeného dodavatele**. Ostatně, jak vyplývá z obsahu správního spisu, uvedeným směrem správce daně vedl daňové řízení a v tomto rozsahu také vyzýval žalobce k prokázání skutečností.
13. Pokud žalobce v žalobě tvrdil, že jím předloženými listinami – rámcovou smlouvou se společností TOP ADVERTISING, daňovými doklady vystavenými uvedenou společností, doklady o úhradě daňových dokladů vystavených uvedenou společností, videozáznamy LED obrazovky a fakturou č. 1008 vystavenou T. K. za výrobu reklamních spotů pro odběratele TOP ADVERTISING, prokázal auditní stopu a skutečnost, že na předmětné LED obrazovce byla promítána reklama žalobce, je třeba zdůraznit, že i v případě, že by soud přisvědčil těmto tvrzením žalobce, nemohlo by to mít vliv na posouzení dané věci, neboť žalobce vůbec netvrdil, jak žalovaný namítal v napadeném rozhodnutí, že by uvedenými důkazy bylo prokázáno plnění žalobci **deklarovaným dodavatelem v deklarovaném rozsahu**. Krajský soud opětovně zdůrazňuje, že napadené rozhodnutí je co do odepření nároku na odpočet DPH postaveno právě na tom, že žalobce neprokázal uvedené skutečnosti, tedy, že by plnění bylo poskytnuto deklarovaným dodavatelem v deklarovaném rozsahu.
14. Lze přitom zcela přisvědčit poukazu žalovaného na judikaturu NSS týkající se důsledků neprokázání rozsahu plnění ve vztahu k nároku na odpočet DPH (srov. zejména rozsudky NSS ze dne 8. 3. 2024, č. j. 5 Afs 67/2023-35 nebo ze dne 20. 1. 2023, č. j. 8 Afs 92/2022-239).
15. Pokud se týče neprokázání dodání deklarovaným dodavatelem, je třeba vyjít z dokazování provedeného správcem daně, když žalobce v zásadě rozporoval pouze hodnocení výsledku svědků, resp. hodnocení výsledku svědka H. oproti zjištěním z výsledku ostatních svědků. Krajský soud se však v tomto ohledu zcela ztotožňuje s posouzením důkazů žalovaným. Má přitom za to, že výpověď svědka H. stojí osamoceně oproti výsledku ostatních svědků, když výpověď svědka H. je v tomto směru nevěrohodná, neboť nelze přehlédnout jeho osobní vazby k žalobci – svědek je švagrem jednatele žalobce.
16. Lze sice souhlasit s tím, že samotný příbuzenský vztah či angažmá ve společnosti, která vede žalobci účetnictví, nemůže sám o sobě představovat dostatečný důvod pro nevěrohodnost svědecké výpovědi, avšak žalovaný k závěru nevěrohodnosti svědka H. nedospěl *pouze* na podkladě příbuzenských vztahů, ale zejména proto, že jeho výpověď byla zcela v rozporu s ostatními provedenými důkazy (viz bod 28 napadeného rozhodnutí).
17. Krajský soud má za to, že daňové orgány provedly dostatečné dokazování, přičemž se soud ztotožňuje s vyhodnocením dokazování žalovaným a na toto pro stručnost zcela odkazuje; nutno v této souvislosti zdůraznit, že to byl žalobce, kterého tížilo v daňovém řízení břemeno důkazní ohledně prokázání přijetí předmětných reklamních plnění od deklarovaného dodavatele v deklarovaném rozsahu. Bylo tedy na žalobci, aby si již při sjednávání plnění počínal tak, aby byl schopen přijetí plnění od deklarovaného dodavatele v deklarovaném rozsahu prokázat. Krajský soud proto považuje námitky uvedené zejména v bodě 5.23 žaloby za zcela nedůvodné.

Závěr a náklady řízení

18. Ze všech shora uvedených důvodů vyplývá, že žalobní námitky vznesené žalobcem nebyly shledány důvodnými, a proto soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
19. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšnému žalovanému nebyla přiznána náhrada nákladů řízení proti žalobci, neboť jeho náklady nepřesáhly běžnou úřední činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je přípustná** kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 30. září 2025

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu